

Joe Colemanin SISÄISET DEMONIT

Ingemar Bengtsson
Suomentanut Kivi Larmola

New Yorkilainen Joe Coleman on hankkinut mainetta kolmella saralla. Aluksi räjähtävänä performanssitaiteilijana, sitten sarjamurhaajien elämäkertoihin erikoistuneena sarjakuvantekijänä ja viimeisenä muttei vähäisimpänä, uskomattoman yksityiskohtaisten apokalyptisten akryylimaalauksen maalajana.

Nyt Coleman on ajankohtainen sekä maalaus- ja piirrostekniikkansa "Original Sin - the Artistic Pathology of Joe Coleman" että hänestä tehdyn pitkän dokumenttielokuvan "R.I.P. Rest In Pieces" vuoksi.

Joe Coleman syntyi Norwalkissa, Connecticutissa 22. marraskuuta 1955 katolisen äidin ja protestanttisen isän poikana. Äiti oli jättänyt aikaisemman miehensä ottamatta avioeroa, ja oli vakuutunut päätyvänsä sen vuoksi helvettiin. Hän tahtoi varmistaa pojalleen paremman kohtalon. Kirkossäkäynnit kuuluivat muiden paitsi isän ohjelmaan, isä hyödynsi sunnuntait mieluummin nukkumalla pois lauantai-illan humalan. Katolinen kasvatus toi Colemanille ennenkuulumattoman pakkomielle synnymääränsä numeropareihin 11-22-55. Numerologia ja numeroihin liittyvä taikuskohan on kaikille tuttua ja 666 eräs nykyhetken suosituimpia numeroyhdistelmiä, mutta Colemanin toistuvien uskonnollisiin teemoihin on muitakin syitä. Hänen lapsuudenkotinsa sijaitsi vastapäätä hautausmaata, ja kun hänellä ei juurikaan ollut ystäviä, hän leikki siellä usein itsekseen. Hautakivien nimet saivat olla hänen mielikuvitusystävien. Hän vietti myös paljon aikaa ikkunan ääressä kirkkomaalle tähytellen.

Molemmat vanhemmat sairastivat pahanlaatuista syöpää, mikä vakuutti nuo-

ren Joen siitä, että myös hän tulisi kärsimään. Päästäkseen sairaudenpelostaan hän nautti vuosien ajan pieniä määriä syöpäaiheuttavia aineita kehittääkseen immunitetin.

Monet näkevätkin kuoleman keskeisenä teemana Colemanin tuotannossa, vaikka hän itse ei olekaan samaa mieltä: "Iyöt vaikuttavat siltä, kuin ne käsitelisivät kuolemaa. Mutta ne eivät kerro kuolemasta, vaan elämisestä. Elämästä tosi paskaisessa ja pelottavassa paikassa, mutta elämisestä kumminkin. Elämänhalusta."

Hän on usein sanonut haastatteliijoille, että ellei hän olisi löytänyt pelastustaan maalaamisesta ja performanssitaiteesta, hänestä olisi todennäköisesti tullut sarjamurhaaja.

Olen aina kokenut, että sarjamurhaajat yrittävät viestittää ja jakaa tuskansa. Siihen minullakin on sisäinen pakko, mutten halua viettää loppuelämäni vankilassa. En halua tappaa ketään. Minun on vain saatava se ulos sisältäni, ja siksi samaistun Richard Speekiin ja Carl Panzramiin."

Samalla hänestä kuitenkin Charles Mansonin kaltaiset hahmot ovat surullisia ja pateettisia. Ihailijat tekevät masamurhaajista sankareita, masamurhaajilla itsellään ei ole enää elämää varmuusvankiloiden muurien sisäpuolella.

Toinen hänen läheiseksi kokemansa ryhmä ovat niinsanotut luonnonoikut, joita aikoinaan esiteltiin maksua vastaan sideshow-esityksissä. Kääpiöt, siamilaiset kaksoset, parrakaat naiset ja kädettömät tai jalattomat ihmiset. Elefanttimies lienee tunnetuin, mutta usein esiintyjät olivat naamioituja "normaaleja" ihmisiä. Ohjaaja Tod Browning työskenteli nuoruudessaan tällaisessa sideshowssa, ja kertoo oman tulkintansa mestarillisessa elokuvassaan "Freaks" (1932). Coleman käsittelee usein performansseissaan aiheita, jotka olisivat istuneet entisaikojen luonnonoikkunäytöksiin. Brooklynin-asunrossaan, joka samalla toimii myös työhuoneena hänellä on kokoelma "omituisuuksia", "adoitoidusta pojasta" formalii nipuridissaan naamioihin ja luonnollisenkokoisia vaha-

kuviin. Pääkalloista on oma, erillinen näyttelynsä.

Performanssitaitelija

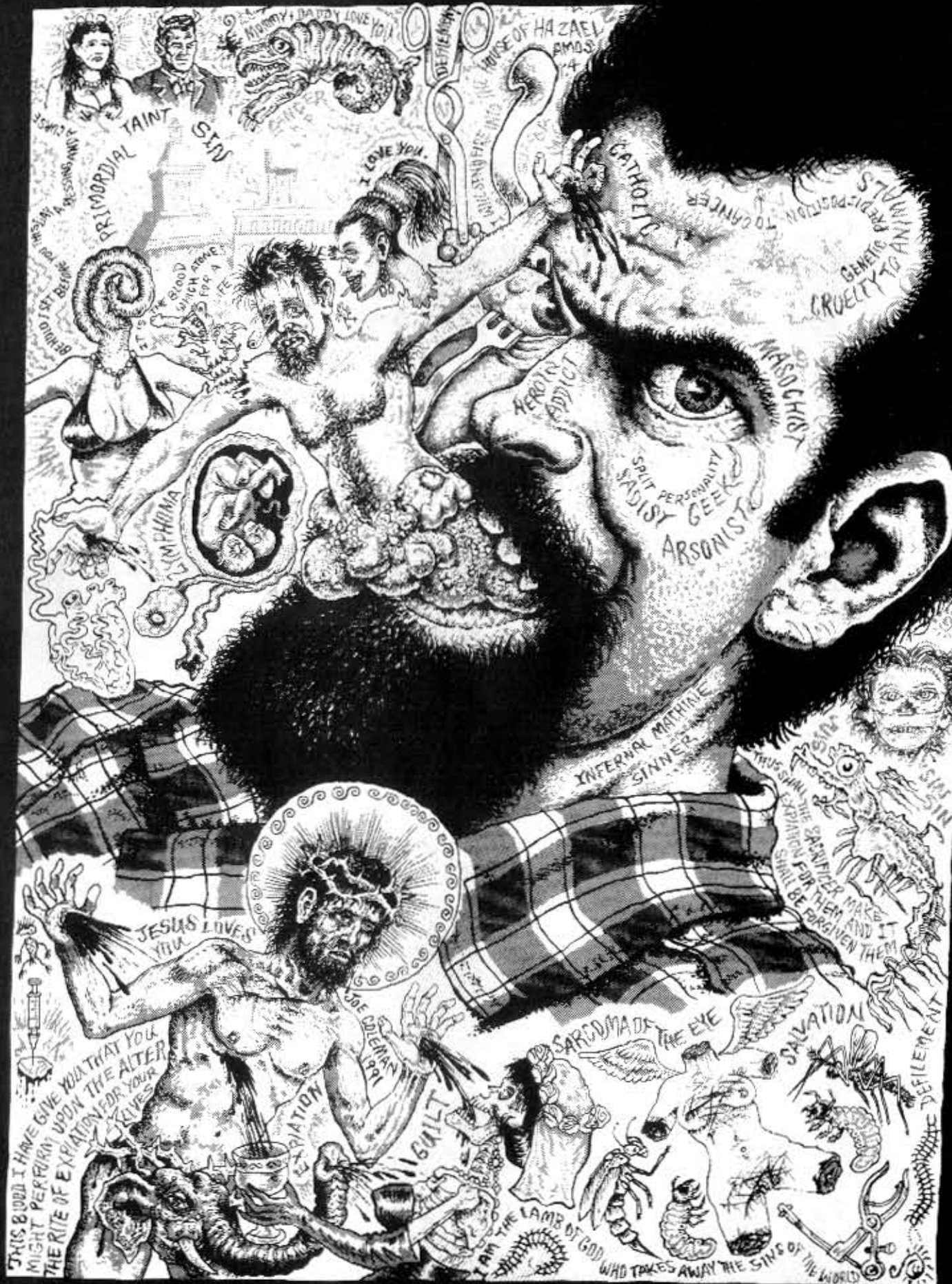
70-luvun puolivälissä Coleman aloitti esiintyvän taiteilijan uransa Steel Tips -yhtyeessä, joka piankin tuli tunnetuksi villeistä näytöksistään. Konsertti loppui useimmiten siihen, että yhtye hajoihti pareiksi koko klubin, joka pahaa aavistamatta ja epäonnekseen oli heidät palkannut. Musiikillisesti Steel Tips ei suinkaan ollut erityisen "punk", mutta esiintymisistä ei juonia puuttanut. Eräs soittajista oli 150-kiloinen moottoripyöräilijä, jonka kanssa käsirysyyn joutumista yleisö taatusti osasi varoa. Colemanilla oli pitkä tukka, kunnes yhtye kerran päätti juhlistaa esitystä sytyttämällä itsensä tuleen. Näin Coleman itse: "Ja niin minusta tuli lyhyttukkainen."

Coleman heittäytyi usein yleisön sekaan, kauan ennen kuin "stagediving" 80-luvun loppupuolella tuli tunnetuksi. Sideshow-näytösten tapaan Colemanin otti taiteilijanimen, Professor Momboozoo, erikoisuutenaan itsensä räjäyttämisen. Hän pakkasi paitansa (jonka alla oli suojarustus) täyteen paukkupommeja ja räjäytteitä ja kun hetki tuntui sopivalta, sytytti tulilangat.

Vuosien ajan Coleman harrasti esikaupunkien kiertelyä etsien juhliä, joihin voisi tulla kuokkavieraaksi. Esikaupungeissa juhlat oli helppo paikantaa, piti vain katsoa, paljonko autoja oli talon edessä. Kerran juhlapaikalla - jonne häntä ei tietystikään ollut kutsuttu - hän puki esiintymisvarusteet päälleen ja loukattuaan juhliloita niin, että tappelu vaihtui väistämättömäksi, sytytti tulilangat. Väen ollessa lamaantuneita räjähdyskesä ja savusta hän sai tilaisuutensa paeta.

Kun hän myöhemmin kokosi oman esityksensä, hän käytti paikalta löytyviä tai nopeasti hankittavia välineitä, kuten kääreitä, hiiriä ja muita eläimiä. Erityisesti hiiriltä hän puri usein lopuksi päät irti.

Coleman on usein pidätetty ja tuomittu sakkorangaistuksiin esitystensä johdosta. Kerran poliisi Bill Barker otti asiakseen karppanjoida Colemanin esityk-

Omakeuva "The Ugly American", 1991

siä vastaan. Erityisen hauskaksi tämän tekee, että "barker" tarkoittaa näytöksen sisäänheittäjää, ja juuri sellainen Bill Barkerista tuli. Hänen noitajahtinsa teki Colemanin performansseista monin veroin suosittumia.

Coleman on esiintynyt vain kahdesti USA:n ulkopuolella, toisen kerran Göteborgin elokuvafestivaaleilla 1988, missä hän esitti silloisen vaimonsa Naneyn kanssa filminharvinaisuuksia, mm. mykkä-pornofilmejä 20-, 30- ja 40-luvuilta, sekä Robert Hendricksonin dokumentin "Manson" (1976), Dwain Esperin "Maniacin" (1934) ja Herschell Gordon Lewisin "2000 Maniacs in" (1964), joista viimeksimainittua Coleman kutsui "mestarteokseksi".

Viime vuodet hän on viettänyt hiljaiseloa, mitä performanssiin tulee. Vaikka huhutaan, että hän olisi saanut takaisin esiintymishalunsa, en tiedä hänen esiintyneen vuoden 1990 jälkeen.

Sarjakuvantekijä

1976 Coleman oli tehnyt huomattavan määrän yksityiskohtaisia mustavalkopiirroksia, jotka hän esitteli muunmuassa Will Eisnerille. Tämä arvosti niitä suuresti ja suositteli Colemania Kitchen Sink -työtoverilleen Denis Kitchenille. Samalla hän yritti saada Colemania piirtämään vastaisuudessa vähemmän peniksiä. Prostituoitunut, ampuma-aseet ja veitset olivat ilmeisesti hänestä alastomia miehiä hyväksyttävämpiä aiheita. Denis Kitchen piti näkemästään ja pian Colemanin piirroksia, sittemmin myös sarjakuvia julkaistiinkin kustantamon lehdissä "Bizarre Sex" ja "Dope Comix". Parhaalla tahdollaankaan en voi suositella hänen tämänaikaista sarjakuviaan luettavaksi, ne olivat erittäin kokeellisia ja helppolukuisuus oli niistä mahdollisimman kaukana. Lähin vertailukohde lieinee S. Clay Wilson, joka mieluusti maustaa näkynsä merirosvoista ja ruudullisista demoneista vaikkapa kidutuskohtauksilla. Samaan aikaan Colemanin käsikirjoitukset muuttuivat niin käsittämättömiksi, ettei tuntunut saavutetun väen arvoisilta yrittää tulkita niitä, mikä ei ainakaan parantanut kokonaisuutta.

Seuraavana vuonna kiinnostus Colemanin sarjakuviin oli enintään kohtuullista, vuonna 1982 hän sai kuitenkin julkaistuksi ensimmäisen kokopitkän albuminsa "The Mystery of Woolwerine Woo-Bait". 32 sivua kertoo sotkuisen tarinan senaattori Muron irtileikatun pään metsästyksessä vielä sekavampien sivujuonien, takautumien ja rinnakkai-

suuksien viidakossa. Käsikirjoitus syntyi piirtämisen "ohessa" ja tekstaus on "taiteellista" tavalla, joka aiheuttaa lukijaparalle harmaita hiuksia. Symboli-kieltä viljellään myös runsaasti. Erilaiset kunnianosoitukset epäsiikille ja murhaajille on saatu mukaan valokuvina, jotka esittävät vaikkapa Rondo Hattonia (akromegaliaa, sairautta jossa erilaiset ruumiinosat; kädet, jalat tai pää suuren- tuvat, sairastanut näyttelijä) tai Peter Kürtenia (sarjamurhaaja, jota esitti Peter Lorre Fritz Langin elokuvassa "M – Kaupunki etsii murhaajaa"). Albumi ei ollut menestys, ja sitä tietääkseni oli runsaasti varastossa vielä kymmenen vuotta myöhemmin, joten ei lie ne yllätys, että Coleman siirtyi sarjakuvapiirtäjästä maalariksi muutaman vuoden sisäin. Tuohon aikaan hän käytti erilaisia stimulantteja, ja vasta hänen käytyään läpi heroinivieroituksen vuonna 1987 hän kykeni palaamaan tosissaan sarjakuvien pariin.

Monte Beauchamp toimittaa taskukokoista Blab! -antologiaa, jonka kolmannessa numerossa Coleman palasi sarjakuvan pariin tarinalla "The Final Days of John Paul Knowles" joka aloitti teemasarjan sarjamurhaajien elämästä. Huumeiden käytön seurauksena hänen piirustustaitonsa oli pahasti ruosteessa, mutta hapuilevan alun jälkeen hän teki parasta jälkeään mustavalkoiselle Blab!lle. Jokaista sarjakuvaa edelsi Colemanin perinpohjainen tutkimustyö, usein pohjana olivat murhaajien omaelämäkerrat. Jokaisella sivulla on suuri kuva selittävine tekstilaatikoineen, Colemanin tarkoitus onkin, että sivu olisi aina itsenäinen kokonaisuus ja esittäisi erillisen osan tapahtumien kulusta. Kuvakirjamaisuuden tunto on vahva, mutta samaan aikaan vakava ja synkkä ilma- piiri tekee tarinoista eläviä ja usein mukaansatempaavia. Tunnelmaa auttoi alunperin harmaa pohjaväri, yksityiskohta, joka on laiminlyöty kokooma- albumissa "Cosmic Retribution", jossa sitä paitsi on aina kaksi kuvaa sivulla, niin että lukija joutuu kääntämään kirjaa aina puolen kierroksen verran.

Coleman teki yhteensä neljä osaa murhaajista Blab!iin, niistä muistettavin on Blab! #5:n "Carl Panzram, #31614". Panzram itse muisteli häntä kohtaan osoitetun ystävällisyyttä vain kerran hänen elämänsä aikana; kun vartija toi hänelle vettä hänen odottaessaan oikeudenkäyntiä. Kun kuolemanrangaistuksen vastustajat yrittivät saada hänet amahdetuksi, hän kirjoitti heille raivoisan kirjeen. Hän muun muassa toivoi, että

vastustajilla olisi yksi ainoa kurkku ja hänellä kädet sen ympärillä.

Blab! #6:n "You Can't Win: The Autobiography of Jack Black" perustuu samannimiseen kirjaan, jonka Coleman myös kuvasi.

Perinteisempi kerronnaltaan oli Taboo #7:n "A Good Christian", jossa teksti on graafisten, yksityiskohtaisten ruutujen päällä, tuloksena on Colemanin tähän mennessä vahvin sarja. Siinä päähenkilö, nuori mies Lontoon slummeista saa Jumalalta kehoituksen ottaa hengiltä mahdollisimman monta prostituotua. Osoittaakseen rakkautta Jumalaan- sa kohtaan hän rituaalimurhaa heidät elävinä uhreina. Ajankohtaa ei määritellä, mutta vaatteista päätellen eletään 1800-luvun loppua, siis Viiltäjä-Jackin aikaa. Tarinan tarkoituksena on nähdä murhaajan sieluun, tällä kertaa Colemanin omassa mielessä syntyneeseen.

Taiteilija

Taiteilijana Coleman on kiistämättömän etuoikeutettu, sillä hänen töitään jono- tetaan. Jokainen taulu on myyty jo etukäteen, mikä turvaa hänelle työrauhan. Alkuaikoina hän joutui ansaitsemaan elantonsa muun muassa taksikuskina, mutta osapuilleen vuodesta 1987 hän on saanut keskittyä maalaamiseen.

Useimmat hänen töistään on toteutettu akryyliväreillä masoniittilevyille, harvemmin kankaalle. Prosessi on hyvin kurinalainen, ja vaikka hän maalaa kahdeksan tuntia päivässä, viisi päivää viikossa, kestää yhden taulun tekeminen kuusi viikkoa. Sitten ne ovatkin uskottavan yksityiskohtaisia. Hän ei suunnittele kokonaisuutta, vaan aloittaa jostakin kohti levyä ja etence millimetri millimetritä kunnes pinta on täynnä hahmoja, symboleita ja tiukkaanahdettua tekstiä. Toisinaan hänen täytyy lisätä pohjaan paloja, jos sanottava ei hänen mielestään tunnu mahtuvan levyille. Improvisoitu lähestymistapa aiheuttaa, että maalaukset ovat usein sommittelullisesti epäselviä, mutta se jää detaljipaljouden varjoon, kun katsoja joutuu ajan kanssa keskittymään löytääkseen lukemattomat yksityiskohdat. Maalauksissa on sarjakuvamainen tunto, siksikin, että monet niistä muodostuvat monen pienen kuvan muodostamasta suuremmasta kuvasta; nämä kaikki yhdessä kertovat tarinan. Erona sarjakuvaan on, että katsoja voi itse päättää, missä järjestyksessä kuvat haluaa lukea.

Colemanin maalaukset ovat usein omakuvia tai muotokuvia läheisistä tai

Elokuvaohjaaja Tod Browning on "Miracles for Sale" keskeinen henkilö, taustalla kohtauksia hänen elokuvi- taan.

ystävistä sekä ihmisistä, joihin hän syys- tä tai toisesta samaistuu, kuten jo aiem- min mainitut sarjamurhaajat ja muut yhteiskunnan hylkiöt. Hän myöntää it- sekin maalaavansa samaa aihetta yhä uudestaan, mutta jokainen taulu antaa hänelle vastauksia uusiin kysymyksiin ja auttaa häntä ymmärtämään itseään. Maalaaminen on loppujen lopuksi tera- piasa, jatkuvaa etsimistä omassa psyykes- sä. Ja se on kiehtovaa etsintää, sellaisel- lekin, joka ei ole koskaan tavannut Co- lemania. Kun elokuvaohjaaja Jim Jar- musch kirjoittaa, että Coleman "voi olla viimeinen suuri uskonnollinen ikoni- maalari" osuu hän naulan kantaan siinä katolisessa ongelmanasettelussa, joka toistuu monissa maalauksista. Ja tosiaan on, että myös hänen muotokuvansa sel-

laisista murhaajista kuin Carl Panzram tai Albert Fish voi nähdä uskonnollisi- na ikoneina, sellaisista selvästi hengel- lisistä teoksista kuin "The Man of Sor- rows" nyt puhumattakaan. Vaikuttajina voidaan nimetä Hieronymus Bosch (1450-1516) ja Pieter Bruegel vanhem- pi (1525-1569), mikä selvittänee Co- lemanin sijaintia taiteen kentässä. Toisin kuin performanssit, jotka, vaikka otta- vatkin vaikutteita sideshow-esityksistä, ovat selvästi tätä päivää, voisivat Co- lemanin maalaukset olla 500 vuoden ta- kaa. Kiintoisimmat hänen töistään vuo- teen 1992 asti on koottu 144-sivuisen teoksen "Cosmic Retribution – the In- fernal Art of Joe Coleman".

"The Man of Sorrows" käydään seik- kaperäisesti läpi samannimisessä, kal- liissa taidekirjassa vuodelta 1993. Maa- laus koostuu 17 eri kuvasta, jotka poh- jautuvat Uuteen Testamenttiin, Apokry- fikirjoihin (kokoelma, jossa on myös Uudesta Testamentista poisjätettyjä lu- kuja, jotka antavat ristiriitaisen kuvan Jeesuksen henkilöstä, aitoudeltaan usein epäiltyjä) sekä erilaisiin juutalaisiin ja

antikristillisiin kirjoituksiin. Se on Co- lemanin henkilökohtainen tilinteko ka- totilaisväritteisestä lapsuudestaan ja tau- lu onkin suurimmalta osaltaan omaku- va. Sitäpaitsi nimikirjaimet J. C. viittaa- vat niin Joe Colemaniin, kuin Jeesuk- seen, jotka molemmat ovat lähtöisin avioliiton ulkopuolisesta suhteesta. Teo- ria on, että Maria ei suinkaan ollut nei- tyst, vaan että Jeesuksen isä oli rooma- lainen sotilas. Colemanin äidiltähän puolestaan kirkko kielsi avioeron noin vuonna 1954, kun hän tapasi Colemanin tulevan isän. Edelleen käydään läpi risti- riitaisuuksia evankeliumeissa, esimerkik- si kohtaa, jossa Jeesus kieltäytyy siunaa- masta foinikialais-syyrialaisen naisen ty- tärtä, tämä kun ei ole juutalainen, mutta toisaalta antaa synnit anteeksi avionrikko- jalle, mikä itsekkin äpärältä on luonnollis- ta. Jos kynnmentä käskyä olisi noudatet- tu, olisi tämä kivitetty kuoliaaksi rikok- sestaan. Colemanin raamatuntulkinnat vilisevät huvittavia visualisointeja, jois- ta jää vaikutelma, että raamattu on ta- vattoman väkivaltainen ja rivo kirja.

Lokakuussa 1997 ilmestyi uusi kirja,

Colemanin tulkinta "American Gothicista"

JOE COLEMANIN BIBLIOGRAFIA

ALBUMIT:

The Mystery of Woolwine Woo-Bait (Joe Coleman, 1982)
Cosmic Retribution – The Infernal Art of Joe Coleman (Fantagraphics/Feral House, 1992)
The Man of Sorrows (Gates of Heck, 1993)
Original Sin – The Artistic Pathology of Joe Coleman (Heck Editions, 1997)

PORTFOLIOT:

The Joe Coleman Portfolio (Bagginer Press/Bachner, 1977)
The Joe Coleman Portfolio of Steel Tips (Bagginer Press/Bachner, 1978)

ERILLISLEHTI:

Bunkers of Mars, The Midget World of Venus #1 (Walter Bachner mini-comics, 1977)

ANTOLOGIAT:

All American Hippie Comix (Kitchen Sink Press, 1984)
Big Mouth #3 (Fantagraphics, 1993)
Bizarre Sex #5, #6 (Kitchen Sink Press, 1976-77)
Blah! #3-#7 (Kitchen Sink Press, 1988-92)
Dope Comics #2 (Kitchen Sink Press, 1978)
Exit #1-#5 (Adam Partrey/George Palnos, 1984-91)
The Journal of Popular Culture #1 (Jack Venooker, 1977)
Snake Eyes #2 (Fantagraphics, 1992)
Taboo #7 (Spiderbaby/Tundra, 1992)
Zero Zero #5 (Fantagraphics, 1995)

LEVYT:

Steel Tips: Crazy Baby/96 Tears (7", 1976)
The Infernal Machine (kuvalevy-LP 8-sivuisella saatoviholla, Blast First, 1992)
Kiss and Kill (7", mukana myös Jo ja Eli, Sympathy for the Record Industry, 1995)
R. I. P. Rest In Pieces (soundtrack-CD, Norton Records, 1997)

ELOKUVAT:

Mondo New York (mukana Colemanin performanssi, Harvey Keith, 1988)
When Blackhearts Bleed Red (Jeri Rossi, 1992)
Shadows in the City (Ari Roussomouff, 1994)
R. I. P. Rest In Pieces (Robert Pejo, 1997)

"The Original Sin – The Artistic Pathology of Joe Coleman", Paitsi viidenkymmenen uudemman maalauksen reproduktioita, joukossa mm. Ed Gein sekä vahvat muotokuvat Colemanin isovanhemmista, kirjasta löytyy myös sarjakuvia ja materiaalia elokuvasta. Ensi kertaa painetaan myös Jim Jarmuschin, taidehistorioitsija John Yaun ja kirjailija Harold Schechterin esseet Colemanin työstä hänen omassa kirjassaan. Erilainen ja mielenkiintoinen taidekirja, sanoisin.

Dokumenttieleokuva

Coleman on aina ollut elokuvafriikki, erityisenä rakkauden kohteenaan 40- ja 50-lukujen mustavalkoiset film noir -elokuvat kuten vaikkapa "Nightmare Alley" (1947) tai "Force of Evil" (1948). Myöhemmin hän huomasi kaipaavansa värin suomia mahdollisuuksia esimerkiksi hahmojen erottelunsa, mikä päti myös hänen omaan työskentelynsä; mustavalkoiset sarjakuvat olivat lähellä kaksikulotteista mustavalkoelokuvaa, kun maalauksissa sen sijaan pääsi syvemmälle sielun olemukseen juuri värien avulla.

Askel elokuvaharrastajasta elokuvan tekijäksi ei ollut kaukana. Vuonna 1984 hän teki 16-millisen lyhytelokuvan "Somewhere in a Nowhere", jossa hän elokuvasi erään maalauksensa. Ensimmäinen elokuva, jossa hän esiintyi, oli "Mondo New York" vuodelta 1988, jossa kuvataan hänen performanssia. Synkkäsyisiä elokuvia on sittemmin tullut enemmänkin, "When Blackhearts Bleed Red"issä hän esittää sopcutumatonta, hullua murhaajaa. Hänellä on rooli jopa "Shadows in the City"ssä, joka on esitetty joillakin festivaaleilla. Jostain perustelemattomasta syystä ohjaaja toivoi, ettei elokuvaa päästettäisi normaali- eikä edes videolevitykseen. Coleman maalasi myös mainosjulisteeseen John McNaughtonin elokuvaan "Henry: Portrait of a Serial Killer" (1990, kuvattu jo 1986), jota monissa maissa, kuten Ruotsissa, ei nähty; se kiellettiin elokuvan sensuurileikkauksen yhteydessä.

Jo 90-luvun alussa alkoi dokumentin teko Colemanin elämästä, mutta projektia ei koskaan saatu valmiiksi. Viime syksynä valmistui kuitenkin Robert Pejon ja itävaltalaisen Prisma Filmsin tekemä "R. I. P. Rest In Pieces", joka esittelee Colemanin eri puolia. Tapaamme taiteilijan ateljessaan, hän kertoo työstään ja maalaa muotokuvaa Ed Geinistä, murhaajasta, jonka tarinasta ovat

saaneet vaikutteita niin "Psyko" (1960) kuin "Texas Chainsaw Massacre" (1974). Myös hänen luonnonoikkukoelmaansa esitellään. Vauhdikkaat kohtaukset performansseista ja katkelmat erilaisista elokuvista kruunaavat kokonaisuuden. Hillitön, varhaisten mykkäfilmiä oloinen otos esittää Colemanin konkkaamassa ympäriinsä kainalosauvan varassa, kuin häneltä olisi amputoitu jalka. Heti perään hän esittää oman shownsa sisäänheittäjää kuin myös ruumiinavaajaa. Samalla käydään läpi hänen ex-vaimonsa Nancy, ex-tytöystävänsä Dian Hanson (Legshow ja Jugs -lehtien toimittaja), veli Bill Coleman ja monia muita henkilöitä. Muusikko Hasil Adkins, joka vastaa myös osasta elokuvan soundtrackia, suorittaa jättömän esiinmarssin (onko hän ihan pihalla, vai mistä on kysymys?) pitämässä kohtauksessa, jossa Coleman matkustaa maalle häntä tapaamaan. Tällaista dokumenttia en ole koskaan aiemmin nähnyt, ja "R. I. P. Rest In Pieces" onkin hyvästä syystä lapsilta kielletty, rujo ja omituinen tuotos.

Huijata kuolemaa

Kuten monet muutkin rankasti töitä tekevät äärimmäisyystaiteilijat, vaikka Robert Williams (naikkosiin ja autoihin erikoistunut taiteilija), Kim Deitch (undergroundveteraani, joka muuttuu vuosi vuodelta tuotteliaammaksi) tai Robert Crumb, ei Colemankaan tee töitä rahan vuoksi. Hän maalaa eläkkeeseen ikuisesti: "Kuolema voittaa aina, mutta sitä voi huijata. Maalausteni kautta tulen elämään vielä kuoltuaniakin." Omasta puolestaan toivon, että loppuun on vielä matkaa; Coleman voi olla taiteellisesti kannalta "matalaotsainen", mutta hän on silti jännittävämpi kuin valtaosa nykypäivän massiivisesta tarjonnasta. O

LÄHTEET:

Monte Beauchampin tekemä haastattelu Blah! #5:ssä
Mike McGonigain ja Steve Cerion tekemä haastattelu Chemical Imbalance Magazine vol.2, #1:ssä
Katharine Gatesin tekemä haastattelu The Comics Journal #170:ssä
Adam Partreyin tekemä haastattelu Cosmic Retributionissa
Katharine Gatesin artikkeli Juxtapos vol.2, #2:ssä
Jonathan Shaw'n tekemä haastattelu Outlaw Biker Tattoo Revue Vol.4 #11:ssä
Andree Junon tekemä haastattelu RE/Search #11:ssä
Steve Bissaphen hakemisto ja lyhyt artikkeli Taboo #7:ssä
Lyhyt Joe Colemanin puhehaastattelu

Kiitos Joakim Aimgrenille, Joe Colemanille, Katharine Gatesille Gates Of Heckistä, Fredrik Jonssonille, Henrik Langelle, Staffan Mobergille, Michael Seeborgille Prisma Filmsistä, Mikael Tomasille ja Johan Wanloille.